

LEVEN

 Kijk eens naar die kleine kereltjes. Wel, wel! De oogst van morgen. Weet u, ik denk dat we misschien gewoon allemaal de vaste tabernakelgroep hier zijn. Maar als er toevallig iemand hier zou zijn waar het hun eerste keer bij ons is, dan willen we u zeker welkom heten. En we willen duidelijk maken hoe we kinderen opdragen aan de Here.

² Ziet u, in de Bijbel; vaak hebben wij mensen tegenwoordig die conclusies trekken over hoe ze deze dingen behoren te doen. Maar wij proberen hier gewoon precies te blijven bij de manier waarop het gezegende oude Woord het doet, en dan . . . en 't wordt nooit oud, het is altijd nieuw omdat het Gods manier is om dingen te doen.

³ Nu, toen onze gezegende Heiland hier was, de Here Jezus, toen zij tot Hem kleine kinderen brachten om het werk te doen of de eer die aan kleine kinderen zou moeten worden gegeven, wel, Hij nam hen in Zijn armen en zegende hen. En Hij zei: "Laat de kleine kinderen tot Mij komen, want uit zulke is het Koninkrijk des hemels."

⁴ En zij brachten de kleine kinderen en droegen ze op. Met andere woorden gaven zij hen gewoon aan Hem en Hij zegende hen. En nu wordt ons overgelaten, als de gemeente, het werk voort te zetten dat Hij deed toen Hij hier op aarde was. En dat is wat wij proberen te doen.

⁵ En we hebben zeker een groep schattige kleine kereltjes die tegen hun vaders boezem liggen vanmorgen. En gewoon . . . Broeder Junior z'n kleine jongen. En Junie, nog een Junie hier, Weber z'n kleine. En—en broeder Stricker z'n kleine. . . Eens kijken, ik geloof dat dit een meisje is; meisje, en een jongen. Twee meisjes en een jongen. Goed. Dat is prima. En de kleine daar, had u, of zij is gewoon met u meegekomen. Dat is prima.

⁶ Wel, ik ben blij en gelukkig dat de Here uw huizen heeft gezegend met deze geschenken van deze kleine tekenen van liefde. Weet u als het zover komt dat—dat vrouwen niet meer van kinderen houden, zijn ze geen vrouwen meer naar mijn mening. Ik hou van kleine kerels en—en er iets met hen.

⁷ Mijn kleine kerel daarachteraan, hij is . . . Meda zei: "Jij was te oud om dat te hebben."

⁸ Ik zei: "Nee, wanneer God ze stuurt, zijn ze precies op tijd. Dat is waar. Zijn ze precies op tijd. En dus weet ik wat het betekent voor thuis.

⁹ En vele jonge mensen, ze zeggen: "Wel, wij kunnen geen kinderen hebben. We zullen wachten tot het later is enzovoort."

Net zoals God ze zendt, ontvang ze, want ze zijn de band die de harten en huizen samenbindt, kleine kinderen.

¹⁰ Nu, we gaan met de oudsten hier naartoe lopen als u wilt naar deze kleine makker hier daar hij aan onze rechterkant is, en zorgen ervoor . . . [Leeg gedeelte op de band—Red.]

¹¹ Mijn vrouw en ik daar achterin, wij hebben Arizona een paar weken geleden afgezocht op zoek naar jullie, daar bij Parker, overal en probeerden u te vinden, maar het lukte niet. En ze vertellen me dat jullie daar op het reservaat waren aan de andere kant van de rivier op . . . dus ik heb jullie gemist. En ik hoorde dat uw vrouw ziek was en ik zei broeder Hooper om u te zeggen haar hierheen te brengen zodat we met haar konden bidden. We zullen voor de zieken bidden . . . tenzij ze heel erg ziek is en wil dat er nu voor haar gebeden wordt.

¹² We gaan een—gebedsrij hebben over enkele minuten zo, zodra ik een beetje gesproken heb. Of was u van plan dat ik zou spreken, broeder Neville? [Broeder Neville zegt: “Ja meneer.”—Red.]

¹³ Eén aankondiging die ik vanmorgen wil doen. En dan zullen we niet lang spreken, en het dan misschien vanavond afmaken. Er was deze aankondiging dat ik wil . . . Als er iemand in de buurt woont, dat ze ervoor zorgen om met de burenen te praten wat dit betreft. De burenen hier hebben mij opgebeld. In het bijzonder één uit de buurt die me eergisteren opgebeld heeft, en het ging om jongens die hier op het terrein met een bal speelden. Ze hadden een gebroken raam, een ingeslagen hordeur, platgetrapte tuin. Zeiden . . . De kleine kerels, de burenen weten allemaal dat ze willen spelen. Natuurlijk. Het zijn maar kinderen. Maar ze hebben hun bal over de weg geslagen en—en hebben hun tuinen en zo afgebroken. En ik denk dat er hier in de buurt verschillende kleine jongens zijn die erbij betrokken zijn.

¹⁴ En ze—ze zijn ontzettend aardig tegen ons geweest. Ze hebben nooit geklaagd, de burenen, de avonden. En we worden hier een beetje lawaaiërig weet u, laat in de avond, maar er wordt nooit iets over gezegd. En u weet hoe ze zouden kunnen; ze zouden ons ermee kunnen lastigvallen als ze wilden. En wij geloven erin om net zo vreedzaam te zijn met onze burenen en met . . . “Leef in vrede met alle mensen zo ver het mogelijk is.” En dus, dat willen wij doen.

¹⁵ En nu als er geen andere plaats in de stad was of nergens voor de kinderen om met een bal te spelen, zouden we kijken of we geen grote omheining voor ons konden bouwen zodat de bal er niet overheen zou gaan om onze burenen te storen en lastig te vallen. Maar hier in Ingramville daar hebben ze een openbaar honkbalveld voor alle kinderen en speeltuinen waar ze kunnen spelen. Net boven Eighth bij het kerkhof daar hebben ze de hele

speeltuinen van de stad daar om met een bal spelen en wat u ook maar wilt spelen.

¹⁶ Ik nam geen beslissing. Ik belde vanmorgen naar het kerkbestuur en vroeg hen wat we moesten doen zodat we vreedzaam konden zijn met onze burens en onze vrienden hebben en alles en onze mensen het zouden begrijpen. En zij hebben besloten dat het misschien goed zou zijn als wij de jongens niet meer met een bal laten spelen op het terrein. Want het zou . . .

¹⁷ Niet dat wij het erg vinden dat ze het doen; het maakt de kerk niet uit; och, een klein raam, lichtje af en toe. Maar we moeten ook aan onze burens denken, weet u. We moeten aan hen denken. En wij willen leven als Christelijke heren, en dames. En wij zijn gewoon . . . Ze gaan . . .

¹⁸ Ik vertelde hen: het enige hoe ze het konden doen; we zouden gewoon een klein bordje plaatsen dat de jongens daar niet met een bal mogen spelen. En ze . . . we . . .

¹⁹ Nu als sommigen van u burens hier zijn waarvan uw kinderen hier op het terrein spelen, ik weet zeker dat u het begrijpt, ziet u, dat we niet willen dat onze telefoons en zo en de politie hier of het een of ander vanwege een gebroken raam, lichten en zo.

²⁰ En jullie kleine jongens, als u kleine jongens hier buiten zijn, en kleine meisjes die met de bal spelen, en zij het bord daarbuiten zien om niet. . . “Geen bal te spelen.” Nou, nu, we bedoelen het niet om beledigend te zijn tegen de kinderen; maar we willen respectvol zijn tegen onze burens. Iedereen zal dat geloof ik wel begrijpen.

²¹ En ik zou die beslissing niet alleen nemen. Ik vroeg het bestuur vanmorgen om langs te komen en vroeg het hen. En dat was ook hun beslissing, dat ze dachten dat we vreedzaam moeten leven met onze—onze vrienden.

²² En nou hebben ze een honkbalveld hier ongeveer twee blokken van waar wij nu zijn dat een heel groot honkbalveld is, en dus kunt u bal spelen zoveel u maar wilt.

²³ Nu, mensen die daar heen en weer lopen, dat betekent dat niet, dat ze daar niet langs mogen lopen of zo; dat is volkomen in orde.

²⁴ En op een dag hoop ik, zo de Here wil, en Jezus vertoeft, om een—een officiële parkeerplaats voor de kerk daar te maken als we geen grotere kerk bouwen en neerzetten. En als op een dag de . . . Wel, terugkom zodat het een grote . . . hier een werk hebben, wel, broeder Neville en ik er allebei mee bezig kunnen zijn enzovoort. Dan bouwen we . . . Gebruiken we dat stuk grond gewoon voor een grote kerk hier en zetten een hele grote kerk hier neer en maken het dan op zo'n manier. Dus, we—we kochten dat toen we het konden kopen.

25 [Broeder Roy Slaughter spreekt met broeder Branham en biedt zijn vrachtwagen aan om wat steen te vervoeren—Red.] Dank u broeder Roy, dat is heel erg aardig, als dat, als ze een beslissing kunnen nemen om het te maken als . . . als ze er een parkeerplaats van maken, zou dat net goed zijn. Dat is erg fijn. [Broeder Slaughter spreekt weer.] Ja. Ja. Ja.

26 Ze gaan ons tegenhouden om te parkeren . . . We hebben er al aan één kant van de straat daar dus we—we zullen wat—wat voorbereiding moeten treffen. En eigenlijk is deze plaats, deze parkeerplaats hier, die is van de stad. Dat klopt. Onze . . . Wij hebben slechts een heel klein stukje grond daar, nog niet zo ver voordat we daar bij de straat uitkomen. De straat loopt eigenlijk door Brakemans huis daar en loopt rechtstreeks verder en sluit daar aan. Dat is de wegomleiding, want dit was een vijver, en, jaren geleden toen ze het opvulden. En toen ons land werd opgemeten; we zitten precies aan de kant van het voetpad, hier, ziet u. Wij hebben dus geen land aan de voorkant. Dat is gewoon met dank aan de stad daarbuiten nu. En dus zal dit van ons zijn, hier aan *deze* kant.

27 Dus ik zit er overal tussenin enzovoort. En ik, o, ik ben gewoon een—een—een westenwind noemen ze het geloof ik of zoiets. Ik—ik kan me nergens op toeleggen. En, maar het kan zijn dat op een dag de Here tot mij zou kunnen spreken om hier te komen en hier gewoon een heel grote tabernakel te bouwen en de mensen uit de verschillende delen binnen te laten komen. Als dat zo zou zijn, zullen we dat nodig hebben. Dus ziet u, we willen het niet verkopen of vernietigen. Als we dat doen, zullen wij het opvullen en het hier buiten effen maken en de kerk hoog zetten en trappen om ernaartoe te komen en alles. En dat zal voor de hele situatie zorgen, ziet u. En—en ik ben er zeker van dat de Here in elke cent zal voorzien net wanneer we klaar zijn om het te bouwen. Een plaats van ongeveer honderdvijftig, tweehonderdduizend dollar en onze eigen zendkamers hebben en verder alles hier en diensten die de hele tijd doorgaan. Dus, we weten niet wat onze Here zal doen. We bidden gewoon over deze dingen en evangelisatie enzovoort.

28 En soms zeg ik tegen de Here: “Wel, U hebt Oral Roberts en broeder Allen. En U hebt Billy Graham en al die anderen daar. Wat voor goeds bereik ik eigenlijk?” Maar, gewoon . . .

29 Ik moet gewoon doen wat Hij me zegt, ziet u. Dus, ik blijf daar gewoon een beetje stil over. Nu, ik ben er zeker van dat iedereen dat zal begrijpen. En de Here zegene u.

30 Nu, eens kijken. Het is even wat laat, dus we zullen misschien zondagsschool en het prediken bij elkaar doen, broeder Neville? [Broeder Neville zegt: “Ja.”—Red.]

31 En we zijn ook blij om over zijn baby te horen, nietwaar? Tjonge, zo fijn! En, zeg, het is een profetes. [Broeder Neville

zegt: “Als het iets is.”—Red.] Goed dan. Wel, we—wij zijn blij voor deze kleine profetessen, ziet u, en alles. Ik dank gewoon de Here voor hen.

³² Weet u, de vrouwen nemen toe hier in het land, dus, weet u. Daar denken we aan, ziet u. Ik denk dat—dat het ongeveer drie tot vijf is. Drie. . . Van de vijf kinderen die worden geboren, zijn er drie meisjes. En de vrouwen worden groter; de mannen worden kleiner.

³³ Vrouwen nemen het over. Dat is natuurlijk gewoon de trend en de profetie van de dag, dat dit land een vrouwenland is. Het zal worden geleid door een vrouw. En u herinnert zich drieën- . . . 1933 zag ik dat komen in een visioen, een grote machtige vrouw zal op een dag de hele natie overnemen, dat is precies juist, voor de eindtijd, voor de totale vernietiging.

³⁴ Dat de auto's in die dag de vorm van een ei zullen hebben, naar achteren buigen zo in deze vorm daar. En het zal worden bestuurd door een of andere soort kracht dat ze soms niet eens het stuur hoeven te gebruiken. [Broeder Branham knipt met zijn vingers—Red.] Stellen haar gewoon in en rijden voorwaarts. Ziet u, voor de vernietiging! Nu vergeet niet, dat staat, nu dat staat opgenomen. Zie?

En vrouwen zullen het overnemen. Vrouwen zullen het overnemen.

³⁵ En—en de doctrine van de katholieke kerk waarover ik altijd heb gezegd dat het de Verenigde Staten zou overnemen, het is absoluut bijna zover op dit moment. Ziet u? De aanbidding van een vrouw, Maria, die een godin is en wat in strijd is met de Bijbel. En bemiddeling met de doden, wat in strijd is met de Bijbel. En al deze dingen hier, en het rukt gewoon verder op.

³⁶ En soms denk ik door deze dingen te weten dat ik een plaats zou moeten hebben waar ik me kon vestigen en kon beginnen te onderwijzen, weet u, en de zaak gaande houden als het ware. En nu, in de kerken nu lukt het mij niet om langer dan een paar uur te gaan en voor de zieken te bidden en dan weer weg; en gewoon een getrek en gewoon bidden voor de zieken. En er is meer dan bidden voor de zieken in de Bijbel, weet u. Ja. Een heleboel dingen om te—te doen.

³⁷ Ik wil verslag uitbrengen over de bijeenkomst in Canada, een van de beste bijeenkomsten die we ooit hebben gehad in het Noord-Amerika continent. Ik heb nog nooit in mijn leven (meneer Mercier zal het opschrijven en de anderen) iets zo zien gebeuren zoals tijdens de Canadese bijeenkomst. En natuurlijk hebben de pinksternensen mij botweg afgewezen. Alles daar was baptist en anglicaans enzovoort. Overal heeft de pinkstergemeente mij afgewezen omdat ik niet wil accepteren dat “het bewijs” van de Heilige Geest is wanneer bloed uit je handen loopt en olie uit je handen loopt en dergelijke dingen

en regenbogen zien en al die dingen. Gevoelens hebben niet met redding te maken, helemaal niet. Wij komen plechtig door geloof. Wij geloven God en—en dat is het. Zie? Dus hebben ze dan brieven in het voren geschreven naar Canada en de pinkstermensen stapten gewoon zo opzij, maar, wilden geen medewerking of niets te maken hebben in de samenkomst omdat ik dat niet wilde aanvaarden. En dus ben ik nog steeds. . .

³⁸ Ongeacht wie het aanneemt of wat het doet, blijf ik bij de gezegende oude Bijbel. Amen. Dit is Gods Woord. En als we alleen moeten staan, dan zullen wij alleen staan en een kerk bouwen. Dat is juist.

³⁹ Nu, voordat wij Zijn—Zijn Woord naderen, laten we even onze hoofden buigen voor een moment van gebed.

⁴⁰ Gezegende Vader, wij zijn U voorzeker dankbaar voor deze tijd van gemeenschap tezamen rondom het Woord en deze heilige orakels van God. En moge als wij er deel aan hebben door het lezen en het horen, moge de Heilige Geest ze tot onze harten inspireren, zodat wanneer wij vandaag vertrekken wij zouden zeggen zoals degenen van Emmaüs: “Het was goed voor ons om hier te zijn. Onze harten brandden in ons, want Hij sprak tot ons langs de weg.” Wij vragen het in Zijn Naam. Amen.

⁴¹ Nu, ik heb vandaag gekozen, als het de wil van God is, mijn onderwerp wordt gevonden in—in . . . over in het boek Psalmen, 63.

O God, Gij zijt mijn God; vroeg zal ik U zoeken; mijn ziel dorst naar U, mijn vlees verlangt naar U in een droog en dorstig land, waar geen water is;

⁴² Luister maar naar de psalmist!

Om Uw sterkte en Uw heerlijkheid te zien, zo heb ik U in Uw heiligdom aanschouwd.

Want uw goedertierenheid is beter dan het leven; mijn lippen zullen U roemen.

Zo zal ik U prijzen als ik leef; ik zal mijn hand in uw naam opheffen.

Mijn ziel zal verzadigd worden als met merg en vet; en mijn mond zal U loven met jubelende lippen:

⁴³ Moge onze Here nu Zijn zegen toevoegen aan dit Woord. Mijn onderwerp vanmorgen wordt gevonden in *L-e-v-e-n*, vier kleine letters.

⁴⁴ En zoals de psalmist hier sprak, David; altijd handelt God met de mens volgens de wijze waarop hun gedachten werken. Nu God handelde met David zoals groene weiden en stille wateren enzovoort. En David daar buiten, nadat hij zoveel leven had gezien, hoe God in de boom leefde en hoe Hij in de bloemen leefde en hoe Hij in het—het kabbelen van de beek leefde.

45 Als iemand ooit langs een beekje liep waar de kleine watervalletjes zijn en dat constante gekabbel hoorde. O, ik kan daar gaan liggen en in slaap vallen, zo gemakkelijk. Ik heb nog nooit in mijn leven een slaappil genomen. Ik ben vaak in de verleiding gekomen om het te doen in mijn samenkomsten toen ik helemaal uitgeput was, maar God heeft mij tot nu toe geholpen. Maar ik zeg u, ik geloof dat dat beter zou zijn dan elke slaappil die ze in de apotheek konden hebben. Gewoon langs de kant van een kabbelend beekje te gaan liggen en een poosje te bidden en: “Nu leg ik me neer,” en daar gewoon te liggen. O, er is iets aan dat rustgevend is. Hoe ik ervan hou!

46 En David hier zei: “Ik, gewoon . . . Mijn ziel dorst gewoon naar U!” Luister gewoon.

*O God, Gij zijt mijn God, vroeg zal ik U zoeken; mijn
ziel dorst naar U, mijn vlees verlangt naar U in een droog
en dorstig land, waar geen water is;*

47 Dan gaat hij verder om te zeggen:

Want uw goedertierenheid is beter dan het leven, . . .

48 Nu er is niets, zo schijnt het, beters dan leven. Wat zouden wij vanmorgen kunnen bedenken dat beter is dan het leven? Maar David zegt: “Uw goedertierenheid is beter dan het leven voor mij.” Nu, wij vragen ons dan af, het woord *leven* moet een—een—een samengestelde betekenis hebben, moet meer betekenen dan—dan—dan één ding. Leven zelf betekent “een bestaan.” Dus dan, als “Uw goedertierenheid beter is dan het leven,” wat zou er dan beter kunnen zijn? Want God alleen heeft eeuwig leven. God alleen heeft eeuwig leven. Als we dat nu helder kunnen krijgen, zal het gemakkelijk voor ons zijn om het grote beeld te zien dat God ons voorhoudt, hoe dat op een dag dat alles wat niet van God is, zal verdwijnen en vergaan en weggaan.

49 Nu, alles wat een begin had, heeft een einde. Er is niets dat ooit is begonnen maar wat een einde heeft. Maar iets dat geen begin had, heeft geen einde. En—en God alleen is de Enige Die een, “nooit een begin” had. “Hij had geen begin van dagen noch einde van jaren.” En daarom moeten wij een deel van God worden door geboorte om te leven, een eeuwig bestaan te hebben.

50 Dan moeten zonde en lijden en alles tot een plaats komen waar het geen bestaan heeft, omdat het een begin had. Er was een tijd dat er geen ziekte bestond, geen zonde, geen verdriet, geen dood, en toen kwam het door een perversie. Dus al de perversie moet weer eindigen. En alles wat was, wat een begin had, moet eindigen zodat het eeuwige voor altijd kan bestaan. Ziet u wat ik bedoel?

51 Dat is de reden dat het totaal onmogelijk is voor welke persoon dan ook om ooit gered te worden buiten de nieuwe geboorte om. Want mensen worden wederom geboren uit de Geest van God en worden een deel van God. Hun bestaan is

eeuwig zoals God eeuwig is. “Zij kunnen nooit vergaan,” zei Jezus. “Niemand kan hen uit Mijn hand rukken. Zij zijn van de Vader, goddelijk.” En er is niemand die hen kan nemen of hen kan scheiden, want zij zijn een deel van God.

⁵² Nu, wij zijn geen van ons allen geleerden. Ik—ik ben een zeer, zeer slecht opgeleid persoon. Maar soms als ik woorden als die tegenkom, zoek ik het op om erachter te komen en neem gewoon dat ene woord. Ik heb vrienden en Bijbelleraren die het Grieks of het Hebreeuws kunnen nemen en het gewoon overal door de Schrift heen kunnen laten lopen. Maar ik moet het gewoon woord voor woord nemen en het uitzoeken.

⁵³ En ik ontdek dat, toen Hij zei: “Ik geef hun eeuwig leven.” Komt van het woord, Griekse woord Zoë, Z-o-ë. En Zoë is God, Gods eigen “leven.” En zo zeker als wij dan deel hebben aan Zoë, bestaan wij eeuwig zoals God eeuwig bestaat. Daarom, door deel te hebben aan God, worden we eeuwig gezegend en gered, voor altijd en voor altijd, zonder einde, zonder begin. Wij worden een deel van God. Als u het opmerkt dat dit grote begin; neemt u . . .

⁵⁴ Iemand heeft de vraag gesteld: “Wie is deze grote Jehova? Waar is Hij begonnen?” Hij had geen begin. Hij was voor altijd God. En Hij is . . .

⁵⁵ Nu het woord *voor altijd* betekent slechts “een tijdsruimte.” Maar eeuwigheid betekent “voor altijd.” Maar *voor altijd*, het woord *voor altijd* in het Hebreeuws betekent “tijdsruimte, toebedeelde tijd,” want het is in het meervoud, “voor altijd en voor altijd.” Zie? Dat betekent tweemaal voor altijd. Zie?

⁵⁶ Maar in eeuwigheid is één volledig; eeuwigheid is een—een cirkel die geen einde heeft. Het had nooit een begin en het zal nooit een einde hebben.

⁵⁷ En hoe dat in de wereld wij weten dat er een echte, ware geest van liefde is. Er is een echte, ware geest van trouw. Er is een echte, ware geest van eerlijkheid. Hoevelen weten dat? Wij weten het. Wij zien het. Wel, dat is God, de—de fontein zelf.

⁵⁸ Laten we voor een paar ogenblikken onze ogen sluiten voor onze verbeelding en helemaal teruggaan naar de . . . voordat er iets ook was.

⁵⁹ De grote fontein van alle eeuwigheid was die Geest van liefde, vreugde, die Geest van eerlijkheid, die Geest van waarachtigheid, in deze volmaaktheid. En dan ging uit het bestaan van de Vader, de Logos, wat de Zoon was, wat een Theofanie was, wat het Lichaam was van de grote Jehova God Die voortging in een hemels lichaam. Dat is de Logos. Het Woord sprak uit die grote fonteinen des levens en ging voort. En daar was de—de Theofanie, wat God was Die tot Woord gemaakt was.

⁶⁰ Toen werd die Theofanie tot vlees gemaakt in de persoon Christus Jezus. En dan woonde de hele volheid van de drie-

eenheid in Hem, zowel Vader, Zoon, als Heilige Geest, alles daarin.

⁶¹ En dat is precies de weg die wij gaan, regelrecht terug naar het oorspronkelijke begin van God. Daar worden wij wedergeboren, niet uit vlees; wedergeboren, niet uit bloed; maar wedergeboren door de Geest. En in die eeuwige Geest van liefde en eerlijkheid, komt neer om Zijn plaats in ons in te nemen.

⁶² En dan wanneer wij sterven uit dit leven gaan wij in het lichaam. “Want als deze aardse tabernakel afgebroken wordt, hebben wij een theofanie om in te gaan, een lichaam, hemels.”

⁶³ Dan bij de Komst van de Here Jezus wordt dit lichaam weer van de aarde genomen en in een verheerlijkte staat gemaakt om voor altijd in Zijn tegenwoordigheid te wonen.

⁶⁴ Dan gaat al de perversie, al de dingen die in de perversie waren, gaan allemaal uit het bestaan. Het vlees gaat naar zijn straf. De hel opent haar mond en slokt al het kwaad en de perversie op. En God en Zijn geliefde gemeente, Zijn Bruid, nemen hun plaats in voor de eeuwigheden die zullen voortduren. Dat is de grote hoop van de Christelijke gemeente.

⁶⁵ En David schreeuwde het uit: “O, Uw goedertierenheid is mij beter dan het leven.”

⁶⁶ Nu, leven; iedereen wil aan leven denken. En leven, het woord *leven* heeft er een pervers aspect aan gehad, want zelfs het leven zelf heeft een pervers aspect. En vaak willen mensen het leven beschouwen als zich reuze te vermaken, drinken, ruziën en uitgaan. Ze zeggen: “Dit is het leven.” Hoe vergissen ze zich. Dat is de dood. Ziet u? Het is geen leven. Het is dood.

⁶⁷ Een paar weken geleden in een groot, beroemd hotel in—in Canada waar ze me hadden ondergebracht. Ik ging naar mijn kamer na mijn dienst. En daar waren jonge dames, misschien in hun late tienerjaren, achttien, negentien, misschien tot de drieëntwintig, daar ergens. Drie of vier van hen die de gang op en neer liepen met alleen hun onderkleding aan. En met flessen in hun handen, van de ene kamer naar de andere lopend, mooi uitzierende jonge vrouwen.

⁶⁸ Toen ik uit de lift stapte, stond ik daar en keek. O, er was iets in mij! Ik dacht: “O God, zal mijn kleine Rebekah of Sarah ooit in die toestand komen?”

⁶⁹ En ik keek naar hen. Ze wankelden over de vloer. Ik stapte gewoon opzij en ze passeerden en liepen verder door, gingen de andere kant op, aan het drinken. En ik stopte verderop in de gang, keek weer terug, zag lieflijke kleine dames die waarschijnlijk voor een of andere man een echte lieverd zouden kunnen zijn. En ik hoorde een van hen zeggen: “Joepie! Dit is het leven!”

Ik dacht: “Hoe verkeerd is dat! Dat is de dood.”

⁷⁰ Want de Bijbel zei: “Zij die in genot leeft is dood terwijl ze leeft.” Dus dan komen we erachter dat leven, wat wij leven noemen.

⁷¹ En we zien reclameborden vandaag als dit: “Waar er Budweiser is, is er leven.” Hoe pervers is dat! Waar er Budweiser is, is het de dood.

⁷² En we zien dit soort borden ook: “Het leven begint als de zon ondergaat.” Nee. De dood begint als de zon ondergaat. De mensen worden nachtsluipers. Ze sluipen 's nachts rond. En als u het opmerkt, ze nemen de aard van het kwaad aan. Het kwaad sluipt altijd 's nachts rond.

⁷³ En ik las eens een artikel in een tijdschrift toen ik in een vliegtuig zat. Het ging over Hollywood. En er stond “dat het leven begint na middernacht. Je moet naar bepaalde straten toe en bepaalde dingen.” En het had de foto van striptease enzovoort dat er gebeurt.

En ik zei: “Hoe pervers is dat wel!”

⁷⁴ Ziet u, als Satan een koninkrijk heeft, moet hij een valse economie hebben. Hij moet iets hebben dat hij aan hen kan presenteren om hen te laten denken dat ze leven. Maar het is absoluut aan de omgekeerde kant. Het is de dood, in de vorm van het leven. Ziet u? Het is een perversie van het echte leven.

⁷⁵ Want, laten we dit nu in onze gedachten opklaren, voor eens en altijd. Er is maar één manier om leven te hebben. Dat is juist. “En Hém te kennen is leven.” Dat is de enige manier waarop we leven kunnen hebben en geen andere manier, want God heeft alleen leven beloofd door Jezus Christus. En de grote Jehova, zonder begin of zonder einde, zonder—zonder begin van dagen of einde van jaren, heeft ons leven gegeven door Jezus Christus en Hem alleen.

⁷⁶ Niet alleen om Hem te erkennen als een goed mens; niet om Hem slechts te aanbidden alsof Hij een—een—een god zou zijn, wat Hij ook is, dé God. Maar de zaak om te doen is om Hem te kennen. Dat is het. Niet om Hem te aanbidden, maar om “Hem te kennen is leven.” De duivels aanbaden Hem. Zeker. Elke knie zal voor Hem buigen.

⁷⁷ Maar “Hem te kennen” in de vergeving van uw zonden en de vernieuwing van uw leven door Zijn Geest, die grote fontein van alle bronnen van goedheid die in u woont. God Die u de vruchten doet voortbrengen van liefde, vreugde, vrede, lankmoedigheid, goedheid, zachtmoedigheid, lieflijkheid, geduld, geloof en al die grote eigenschappen die van God alleen komen. Dat is de enige manier om leven te hebben.

Dus het woord *leven* werd ons verkeerd uitgelegd.

⁷⁸ Nu wij, wat wij leven noemen; iemand zal een nieuwe auto krijgen, of ze zullen de weg op gaan en ze zullen gewoon *zoeven*,

misschien met een drank op en hun arm om een meisje, en een jonge kerel die zegt: “Dit is leven!” En de jonge dame met haar keuze vriendje, en ze heeft een drankje of twee en ze zegt: “Dit is leven!”

⁷⁹ Of misschien de man die altijd veel geld heeft gewild, en plotseling wordt hij erfgenaam van een grote hoeveelheid geld. Hij zal een groot huis bouwen. Hij zal de prachtigste auto nemen. Hij zal schreeuwen: “Dit is leven!”

⁸⁰ De arme kleine wasvrouw met haar baby's. Ze zal een reis naar Hollywood krijgen en ze zal “koningin voor een dag” worden op een of ander programma, of enige van zulke dingen, of een portie goederen winnen. Het zal haar zodanig aangrijpen tot ze zal zeggen: “Dit is leven!”

⁸¹ Maar hoe pervers het wel is! Dat is de dood. En zij zullen omkomen die het hebben. En we merken vandaag . . .

⁸² Nu, ik ben misschien net een beetje ouderwets in deze dingen en snijd min of meer de bochten af en kom hard aan, maar het is eigenlijk om . . . De bedoeling ervan is om een punt te laten zien.

⁸³ Nu, velen vandaag, zij kijken naar programma's. Ze luisteren naar platen. Ze gaan de kleine restaurants binnen en je kunt nauwelijks eten vanwege de—de geweldige platen die ze afdraaien van deze rock-'n-roll en—en de boogiewoogie en al die extravagante fang-tango door de duivel gemaakte, door demonen geïnspireerde platen. En o, ik vraag me af wat het uiteindelijke resultaat zal zijn wanneer ze ontdekken dat het niet met die Eeuwige verbonden is!

⁸⁴ Ik stel me voor op die dag wanneer de zon weigert te schijnen en alle tijd stilstaat en wegsmelt in de eeuwigheid, ik kan me voorstellen dat Elvis Presley die ochtend helemaal opgeschud zal zijn. Jazeker. Ja. Zijn plaat zal een werkelijkheid zijn wanneer hij het geblaas hoort van de miljoenen zielen die hij naar de hel stuurde. De dertig zilverlingen van Judas' verraad die op de schotel slaan, zullen een plezier zijn vergeleken met Elvis Presley's verdoemenis-tijd op die ochtend. Want Judas deed het omdat het was om een Schriftplaats te vervullen, om de mens te verlossen. Maar Elvis Presley verdraaide het goede, aangezien dat hij een Christen was en verkocht zijn geboorterechten aan een miljoen zielen in de hel.

⁸⁵ Ik stel me voor dat Arthur Godfrey met al zijn kleine Godfreys daar ook zal zijn op die ochtend, met zijn blondines, brunettes en roodharigen. En er zal meer nodig zijn dan een “wees gegroet Maria” om ooit zijn vuile ziel en zijn geweten te reinigen in de tegenwoordigheid van God. Wanneer hij zich voelt als, dat . . . de vuile grappen en moppen en de dingen waar hij de miljoenen naar de hel door heeft geleid.

⁸⁶ En zij noemen dat “leven”. Nou, het is de dood, en ze weten het niet.

⁸⁷ Nu, let op, in dit, deze zaak die u “leven” noemt, wordt zo ellendig totdat menigmaal mensen hun leven nemen. Dus, dat kan niet het leven zijn waar God over spreekt, want u kunt Gods leven niet nemen, en evenmin kunt u Gods leven geven. Dat ligt door soevereine genade in de handen van God alleen. Maar dit kleine sterfelijke, perverse ding waarin u leeft, leven genaamd, dat kunt u nemen wanneer u dat wenst. Maar u te tonen dat dat geen leven is! Hoe ellendig wordt het!

⁸⁸ Dit wat wij nu leven noemen, is slechts een schaduw, of een negatief. We houden er allemaal van om ons te verheugen, maar als we ons over het juiste kunnen verheugen. Dat toont dat we verbonden zijn met de ware zaak wanneer we ons verheugen over het juiste. Maar wanneer we ons verheugen over het verkeerde toont het dat we met het verkeerde verbonden zijn. Dus ons leven kan nu zeggen wat wij zijn, van welke kant onze emoties opgaan. Ziet u? Zijn we . . .

⁸⁹ Als we ons verheugen over de wereld en de kwade dingen worden onze geesten en onze zielen geïnspireerd door beneden. Boogiewoogie, dansen, hartzeer, drinken, al deze andere dingen waar we achteraan rennen, het komt van beneden.

⁹⁰ Maar als we ons verheugen in de Geest, dat we eeuwig leven hebben, en we onze emoties tot God verheffen en Hem prijzen, dan hebben wij vreugde. Dan hebben wij vreugde. Jezus zei: “Ik . . . en dat uw blijdschap vol worde.” Maar niet vol van het verdraaide leven, maar vol van het eeuwige leven, boven. Dus kunt u zien: het hangt ervan af waar u naar kijkt.

⁹¹ Nu gewoon, bijvoorbeeld voor het psychologische deel ervan, psychiatrisch; laten we nu even kijken naar dit psychische standpunt. *Hier* is het foto van Christus, en *hier* is een elektrische ventilator. Het hangt ervan af naar welke ik kijk, zie, als mijn emoties *deze* kant op worden bewogen of dat mijn emoties *die* kant op worden bewogen. Als ik daarnaar kijk, en daarnaar verlang en dat wens, zijn mijn emoties op de ventilator gericht. Maar als ik deze kant op kijk, zijn mijn emoties en mijn verlangen die kant op gericht.

⁹² Dat is de reden waarom Jezus zei: “Zo wie een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft alreeds overspel met haar gepleegd in zijn hart.” Ziet u? Het is waar uw emoties op gevestigd zijn, waar uw gedachten zitten.

⁹³ En dan kunnen wij ons verheugen op, omdat wij de kinderen zijn van de belofte, op de grote eeuwige gemeente van God die Christus Zijn eigen belofte heeft dat het “niet kan falen.” Dat is juist.

⁹⁴ De wereld denkt dat we gek zijn. “O, *dit* is het leven! Joepie!”

⁹⁵ Ik moet vandaag een jonge dame zien die naar een . . . en een psychiater geweest is . . . Ze is vijfendertig jaar oud; heeft nooit gerookt, nooit gedronken, in heel haar leven. Een heel fijn

meisje. Haar volk zijn Christenen. Haar vader is een dokter. En zij was. . . gaf haar leven aan Christus vroeg in het leven. En wat deed ze? Ze gaat weg en ze komt uiteindelijk op een plaats op een universiteit waar ze les gaf. En een psychiater daar, hij ging naast haar zitten om met haar te praten en hij zei: “Bedoel je dat je nog nooit door een jongen bent gekust?”

Ze zei: “Niet één keer in mijn hele leven.”

96 “Bedoel je dat je nog nooit een klein drankje hebt gehad en naar een feestje bent geweest?”

“Nooit.”

Hij zei: “Meisje, jij weet niet wat je mist.”

97 Nu hij, als psychiater, hij draaide de gedachten van het meisje zodanig om totdat ze nu zo kwaad en zo slecht is geworden totdat ze niet eens de Naam van Jezus uitgesproken wil horen in haar—in haar aanwezigheid. En zelfs haar vader en moeder kunnen haar niet eens meer zien. En ze heeft haar verstand verloren en deze komende week gaat ze naar de inrichting voor schoktherapie. Het is omdat ze haar gedachten van Christus afwendde naar dat waar de psychiater haar gedachten bewoog.

98 En dat is waar wij hier vanmorgen voor zijn, is om uw hoofd en uw gedachten te verplaatsen van de dingen van de wereld naar de dingen van God die eeuwig zijn. En dat is waar prediken voor is, om het denken om te draaien naar een hogere en betere en naar de plaats waar Christus is totdat u tot bekering komt. Dan strekken uw gedachten zich uit naar die dingen die boven zijn.

99 Nu, maar leven op deze andere plaats komt tot, het meisje, ze denken dat ze elk moment vergif kan innemen. Natuurlijk, het leven wordt zo ellendig, dat soort leven, totdat ze zichzelf ombrengen, vergif innemen en van alles.

100 Nu, maar God in Zijn grote economie voor de mensheid heeft de mens gemaakt op de manier zoals Hij wilde dat de mens zou zijn. Nu, Hij maakte de mens om te dorsten.

101 Hebt u David hier opgemerkt? Zei: “Mijn ziel dorst naar U.” O, daar hou ik van: “Als in een droog land waar er geen water is.” Stelt u zich gewoon voor. Hij zei: “Mijn ziel is zo dorstig, God! Ik dorst naar U, net alsof ik in een land was waar er geen water was.” Hij moet water vinden of omkomen. “Mijn ziel dorst naar U.”

102 Nu, God maakte een mens met een dorst. Dat is een deel van de mens, is zijn dorst. Maar God maakte de dorst in de mens om te dorsten naar God. En de duivel heeft het verdraaid en het tot een dorst naar zijn koninkrijk gemaakt, naar de wereld. Begrijpt u het? De dorst in de mens is goddelijk, want God maakte de mens om te dorsten, dorsten naar God.

103 En hoe durven sommigen van u, die zo klein zouden zijn om te roepen. . . te proberen die gezegende zaak van dorsten

te lessen door te proberen dat te bevredigen met drinken en roken en televisie en rondrennen en maar te doen en wild te leven probevend die goddelijke zaak te bevredigen die God in u plaatste om naar Hem te dorsten. U verontreinigt de fontein die God in u heeft geplaatst om Zijn Geest te ontvangen en u verdrinkt het met de dingen van de wereld. En ze geven geen voldoening. Ze zullen nooit voldoening geven.

¹⁰⁴ En dat is de reden waarom u een pistool tegen uw hersenen zet om ze eruit te blazen, omdat de dingen gaan zoals ze gaan; en de wereld op de grote zelfmoord, op een perversie en een homoseksualiteit koers ligt en de criminaliteit in het land zo is zoals het er bij staat, is omdat u precies de zaak verdraait dat God u gaf en het probeert te bevredigen met het kwaad van de wereld.

¹⁰⁵ Neemt die gezegende Heilige Geest waar God de dorst in uw ziel voor plaatste om daarnaar uit te roepen en u lest het met een nachtclub ergens; geen wonder dat u de volgende morgen hoofdpijn hebt. Dan neemt u een—een krat bier en gaat naar uw huis en u zit en drinkt het op, probevend om die goddelijke dorst te lessen die God in uw ziel plaatste om naar Hem te dorsten. En neemt het sop van de duivel en probeert de—de dorst te lessen die God in u plaatste om naar Hem te dorsten; hoe kunt u dan iets anders ontvangen dan eeuwige scheiding van de tegenwoordigheid van Almachtige God! Toen Hij u gemaakt heeft om naar Hem te dorsten!

¹⁰⁶ En David gaf zich over en zei: “Mijn ziel dorst alsof ik in een dor land was waar geen water is. Ik dorst naar U, o God.” Daar hebt u het. David zei: “Ik heb U in Uw heiligdom aanschouwd en mijn ziel dorst naar die kracht.” Daar hebt u het. Dat is het verschil. Dat is wat de dingen anders maakt, is de dorst die God u geeft als u die bevredigt met het Water.

¹⁰⁷ “Komt tot Mij, allen die dorst hebben. Kom en drink uit de fonteinen des levens, vrij, zonder geld, zonder prijs. Er is een fontein open in het Huis van God, in de stad van David.”

¹⁰⁸ Daar is de Fontein waarnaar jullie dorsten. Jazeker. Probeer het niet te verdraaien door proberen te zeggen: “Ik zal het bevredigen door te drinken. Ik zal het bevredigen door met *dit* meisje een afspraakje te hebben. Ik zal een klein beetje ontrouw zijn aan mijn man. Ik zal even ontrouw zijn aan mijn vrouw.” U stapelt alleen maar oordeel op!

U zegt: “Ik ben niet tevreden, broeder Branham.” Geen wonder!

¹⁰⁹ Het is God Die met u handelt. God Die u tot iets probeert te brengen, en u neemt de suggestie van de duivel, en gaat daarmee verder. En dat is hoe verdriet komt. Dat is hoe de dood komt. En dat leven is niet het leven; het is de dood. “Want het loon van de zonde is de dood; maar de gave van God is eeuwig leven voor hen die het willen ontvangen.” O, wordt niet misleid.

110 Dan heeft de duivel nog een manier. Wij hebben nog even een klein ogenblikje hiervoor. De duivel heeft nog een manier om te verdraaien; naast te zeggen, misschien zegt u: “Wel, ik drink niet, broeder Branham, ik rook niet, ik gok niet, ik zou mijn man of mijn vrouw niet in de steek laten, ik—ik zal. . . ik leef een goed leven.” Maar de duivel heeft dát verdraaid; hij laat u denken om uw schuldige geweten te bevredigen dat als u lid wordt van een kerk dat u in orde bent. Dat is verkeerd. Dat is verdraaien. U kunt geen voldoening krijgen door u bij een kerk aan te sluiten. U wordt het alleen verstandelijk; het is een intellectuele aangelegenheid.

111 Maar u zult nooit voldoening hebben totdat u Hem kent, als de vergeving van uw zonden, waarbij de zondekwestie is opgelost en u die lieflijke, vredige, rustige, eeuwige, eeuwigdurende gemeenschap met Hem hebt. Wanneer de vrede van God die alle verstand te boven gaat uw ziel heeft geheiligd en u tot een nieuw schepsel in Christus Jezus heeft gemaakt. Lid worden van een kerk zal het niet doen. Nee meneer. Dat is slechts een verdraaiing van de ware zaak. Als de duivel u niet door die dingen erbij weg kan krijgen, zal hij u naar dit andere brengen. Maar neem geen genoegen met niets minder dan een ouderwetse ervaring van de nieuwe geboorte, om wedergeboren te worden uit de Geest van de eeuwige God. Wanneer uw ziel en God zich samen verenigen en u één wordt.

112 David ook, in de Psalmen, omdat hij een—een man van het bos was en een jager.

113 In het Zuiden gebruiken ze het nog steeds, een heleboel wilde honden die vaak achter de herten aan gaan. En in Afrika heb ik het opgemerkt. En als de herten aan het rennen slaan, happen de wilde honden naar ze. En ze hebben hele scherpe voortanden. En ze zijn erg sluipend, zoals zonde. Ze liggen in een hinderlaag, voor het kleine hert. Ze gaan tegen de wind staan zodat hij ze niet kan ruiken. En ze komen plotseling tevoorschijn, en ze omsingelen de kleine makker en ze scheuren hem aan stukken.

114 Dat is hoe zonde werkt. Het zet u op het verkeerde gebied. Wanneer u denkt dat u: “Ja, wel, ik zal gewoon een beetje van *dit* proberen. Ik kom *hier* wel mee weg. Ik. . . Ze zullen er nooit iets van weten, *dit*, *dat*.” Maak u geen zorgen, er is een alziend Oog dat naar u kijkt. En de zonde ligt aan de deur. Wees voorzichtig. Het zal u achterhalen.

115 En dan soms als een klein hert wordt gegrepen, misschien, soms worden ze soms in de flank gegrepen. Misschien grijpen ze ze niet hoog genoeg om ze neer te halen. Grijpen ze in de flank en rukken er een heel stuk uit. En misschien zal hij hem dan grijpen om de spieren in zijn spronggewrichten hierachteraan te breken, wat hem zal breken, dan kan hij niet meer rennen. Hij is hulpeloos.

¹¹⁶ Maar soms zal hij te hoog gaan en hem op de heup krijgen en een heel stuk zo uit hem scheuren waarbij de hond er gewoon naar hem grijpt en zijn gewicht ertegenaan gooit en er een heel stuk uitscheurt. Misschien zal hij de halsader in zijn keel missen en hem in de puntborst grijpen en een heel stuk eruit scheuren. En die arme kleine makker, springend en lopend zo hard als hij kan, en voor u het weet is hij aan de honden ontsnapt en hij heeft ze op het verkeerde spoor gezet. De honden rennen achter hem anders aan en hij slaat op de vlucht. Hij weet dat het slechts een kort poosje zal zijn voordat die honden, zodra ze de andere doden, achter hem aan zullen zijn. En hij gaat ervandoor, zo hard als hij kan.

¹¹⁷ Nu als jager ben ik bekend met herten. Ik ben bekend met hun bewegingen. En als u opmerkt, zolang het hert bij water kan komen, broeder, kan hij in een seconde tijd weer tot leven komen. Maar als hij niet bij water kan komen, is het gedaan met hem. Maar als hij bij water kan komen, zou u hem de hele dag kunnen volgen en hij zal gewoon blijven gaan. Hij zal een beek nemen; hij zal het *deze* kant oversteken en hij zal *deze* kant weer opgaan. Hij zal *deze* kant weer opgaan. Hij zal in de stroom afdalen en lopen. Hij probeert de honden op het verkeerde spoor te zetten.

¹¹⁸ Nu, David zei: “Zoals het hert naar de waterbeek smacht, zo dorst mijn ziel naar U, o God.” Hij is gewond. De honden van de hel zitten achter elk van jullie aan. Hij wil u maar één keer bij de Herder vandaan halen. En ze grijpen ze en ze rukken er *hier* een handvol uit en *hier* een mondvol, om u tot stilstand te brengen. En David zei: “Zoals het hert smacht naar de waterbeek!” O, hij moet de waterbeek vinden of omkomen.

¹¹⁹ God, laat dat vandaag onze ziel zijn! Gewond: “Als ik de waterbeek niet kan vinden, zullen de honden me snel te pakken krijgen. Maar als ik slechts Uw waterbeek kan vinden, o God!”

¹²⁰ Het kleine hert weet dat het of . . . Dat het of de dood of de waterbeek is. En David zei: “Net zoals dat hert weet dat het de dood is of de waterbeek, zo dorst mijn ziel naar U. Ik moet U vinden of omkomen.”

¹²¹ O, als wij maar tot dát soort leven konden komen! “Zalig zijn zij die hongeren en dorsten naar gerechtigheid, want zij zullen vervuld worden.”

¹²² Moge dat de doelstellingen van deze kerk vanmorgen zijn. Mogen uw genegenheden worden afgewend van de dingen van de wereld, de zorgen van de wereld. Of het nu is dat uw huis schoon moet zijn of dat uw boerderij gewied moet zijn of wat het ook moge zijn, moge het tot God worden gekeerd. “O Here, Uw goedertierenheid is beter voor mij dan alle leven. Mijn ziel dorst naar U alsof ik in een droog land was. En zoals het hert naar de waterbeek, zo moet mijn ziel U vinden of omkomen.”

123 Wanneer de Branham Tabernakel tot die plaats komt, de kleine ismen uit de deuren zullen vallen, de verschillen allemaal opzij gedaan zullen worden en Christenen zullen Christenen zijn. En de . . . Zal dit een plaats worden waar over de hele wereld gesproken zal worden wanneer er een gemeente van mensen op die manier naar God zal dorsten. “Uw goedertierenheid is beter voor mij, o Here, dan het leven.”

Laten we bidden.

124 Onze gezegende Vader en God, terwijl we nu tot U komen aan het einde van deze kleine boodschap, bidden wij dat het hongeren en dorsten in deze kleine kerk vanmorgen zal zijn als nooit tevoren. Mogen mannen, vrouwen, jongens en meisjes vandaag in de . . . onder het dak hier en buiten of waar ze ook mogen zijn, mogen zij het Evangelie horen, en weten dat er iets is dat—dat hen ergens naar doet dorsten.

125 O, wat een onrust! U zei dat het een tijd als deze zou zijn: “onrust, verwarring in de tijd, benauwdheid tussen de naties.” O, als ze slechts die hunkering naar meer macht, hunkering naar meer bommen, hunkering naar die dingen zouden nemen en het omzetten in een hunkering naar Gods gerechtigheid, dan zou de Zon der Gerechtigheid komen met genezing onder Zijn vleugels.

126 En toen Israël weeën kreeg, toen werden er kinderen geboren. En ik bid, Vader, dat U die dorst vandaag in onze harten zult leggen, dat er nergens in de wereld geen bevrediging is, alleen bij het gebruik van Uw waterstromen. O Here, laat de diepte tot de diepte roepen. Sta het toe, Vader. Wij bidden in Christus' Naam.

En terwijl we onze hoofden gebogen hebben.

127 Ik vraag me af of in de kerk vanmorgen iemand zijn hand zou willen opsteken en zeggen: “Broeder, voorganger, bid voor mij,” nu terwijl broeder Neville en ik kijken. God zegene u broeder. “Ik wil Christus. Ik wil zo'n dorst in mijn hart. Ik ben het gewoon zo beu om hierheen te gaan en halverwege *deze* kant en *die* kant op. Ik wil werkelijk naar God dorsten. Bid voor mij, broeder, voorgangers. Wilt u . . .”

128 God zegene u zus. God zegene u dame. En God zegene u broeder. Nog iemand, steek uw hand op, zeg: “Bid voor mij.” Terwijl . . . God zegene u zuster. Goed. Nog iemand nu, net voor we eindigen, steek uw hand op, zeg: “Bid voor mij.” God zegene u dame. Zeker. “Ik wil het ook.” God zegene u zuster, daar achteraan. Laat . . .

“Bij het gebruik van Uw waterstromen.”

129 “O God, laat—laat—laat mij om te weten dat ik een broos persoon ben, dat ik niet precies weet wanneer deze kleine broze draadjes van het leven zullen breken en ik de eeuwigheid inga. Maar laat mij zo zijn, o God, dat mijn ziel zo dorstig is naar U dat ik niet meer drinken, niet meer roken, niet meer liegen wil, niets

meer met zonde te maken wil hebben. Laat mijn genegenheid gericht zijn op dingen die boven zijn. Sta het mij toe, o God, terwijl ik mijn hand opsteek.”

¹³⁰ God zegene u; en u, en u en u. God zegene u. Vader ziet uw hand; zeker, de—de alomtegenwoordige God. God zegene u. Belijd het gewoon maar, nu, terwijl u daar zit. Belijd het gewoon maar en zeg: “Here, leg die dorst in mij.”

¹³¹ Kinderen, weten jullie dit, dat jullie God niet zullen bereiken met iets minder dan dat? Is dat die diepe dorst, dat—datgene wat naar God verlangt?

¹³² Net als het arme, kleine hertje, kunt u zich hem voorstellen? Hij is gewond. Hij is stervende. Het is of de waterbeek of de dood. En hij moet. . . Kunt u hem zijn kleine hoofd zien optillen? En hij snuffelt. Hij ruikt de lucht. Het bloed stroomt neer. Hij moet bij die waterbeek komen. Hij moet er komen. Elk klein spikkeltje, elk klein groen takje, hij gaat ernaartoe. Hij moet het hebben. Bent u zo dorstig naar God?

¹³³ David zei: “Zo is mijn—mijn—mijn dorst, God. Ik moet het gewoon hebben, anders kom ik om. Ik wil leven. En Uw goedertierenheid voor mij, wanneer ik Uw tegenwoordigheid voel, zie dat mijn leven overeenkomt met Uw Woord, is het beter voor mij dan al, al de rest, alle andere leven en alles. Uw goedertierenheid!”

Belijd nu uw fouten, terwijl we bidden.

¹³⁴ Nu, Here, U hebt de handen gezien. U kent de mensen. En ik bid dat U elke zonde zult vergeven. Schep in hen deze grote dorst die komt, dat zij verlangen. Hun harten zijn hongerig.

¹³⁵ Ieder mens in de wereld vandaag, ik denk aan dit, ons land, gek op plezier. O God! Films, televisies, oude smerige verhalen! En te horen dat er drie of vier psychiaters voor nodig zijn om Elvis Presley op het scherm te houden en Arthur Godfrey en vele van deze anderen. Het werd net vorige week aan het licht gebracht door deze New Yorkse journalist, dat hij hen bezocht had en wist dat drie of vier psychiaters bij elk van hen, om te proberen deze wereld neer te halen naar een plaats van verachtelijke, smerige, vieze, onverschillige grappen.

¹³⁶ En—en vrouwen op straat, hoe de mannen hun verstand verliezen, plaatsen binnengaan; en vulgaire kleren ontwerpen om aan te trekken. En beseffend, Here, dat die arme, kleine juffrouw daar op straat met haar kleine lichaam strak in vulgair uitzierende kleren. En die man daarginds in een bar vanmorgen, wetende dat hij probeert de dorst te stillen die God hem gaf om naar Hem te dorsten, naar God, hij probeert het te bevredigen met wereldsheid, wereldse dingen. Wij bidden, God, dat op de een of andere manier. . . Ik weet niet hoe, maar ik denk dat het gewoon dit uur moet zijn.

¹³⁷ Maar voor degenen die geroepen werden, en hun handen hebben opgestoken, geef hun, Here, datgene in hun hart wat ze nodig hebben. Die gezegende dorst, moge die vandaag gelest worden door de vernieuwing van de Heilige Geest Die in hun zielen spoelt en hun dat geeft wat ze verlangen. Ik vraag het in Christus' Naam. Amen.

Er is een Land voorbij de rivier,
 Dat we dat lieflijke voor altijd noemen,
 En we bereiken die oever alleen door geloofs
 decreet;
 Een voor een bereiken we het portaal,
 Om daar te wonen met de onsterfelijken,
 Wanneer ze die gouden klokken luiden voor
 u . . .

Neurie het nu, heel zachtjes nu.

Hoort u de klokken nu niet luiden?
 Hoort u de engelen niet zingen? (Dat is wanneer
 alles samensmelt tot één.)

De glorie halleluja jubeltoon.
 In die verre lieflijke eeuwigheid,
 Net voorbij de glinsterende rivier,
 Wanneer zij die gouden klokken luiden voor u
 en mij.

¹³⁸ Hoevelen hebben Hem lief? Steek uw hand op. Dank de Here. Steek nu uw hand uit, geef iemand naast u een hand en zeg: "God zegene u."

. . . die klokken die nu luiden?
 Hoort u de engelen niet . . . (Zeker, we zijn
 burgers van het Koninkrijk.)

Dat is een glorie halleluja jubeltoon.
 In die verre lieflijke eeuwigheid,
 Net voorbij de glinsterende rivier,
 Wanneer zij die gouden klokken luiden voor u
 en mij.

¹³⁹ Nu, Vader, ontvang onze geesten en onze aanbidding, terwijl we het aan U opdragen. En we staan nu op het punt om voor de zieke kinderen te bidden. Wij bidden dat Uw Geest op ons rust. Dat wij in staat mogen zijn om een gebed van geloof te bidden voor degenen die in nood zijn op dit uur. Sta het toe, Vader. Want wij vragen het in Christus' Naam. Amen.

¹⁴⁰ Nu, mogen de zieken zich rond het altaar verzamelen als wij hen zalven en met hen bidden. We zullen u graag helpen. We zullen de dienst beëindigen, u kunt blijven voor de volgende tien, vijftien minuten.

¹⁴¹ Wel, geef ons—geef ons, zuster Gertie: "Er wacht mij een blijde morgen."

. . . wacht op mij een blijde morgen,
 Waar paarden poorten wijd openzwaaien,
 En wanneer ik dit dal van verdriet oversteek,
 Zal ik aan de andere kant wonen.

Op een dag voorbij het bereik van sterfelijke
 kennis,
 Op een dag, God alleen weet precies waar en
 wanneer,
 De raderen van sterfelijk leven allen stil zullen
 staan, (Wat zal er dan gebeuren?)
 Dan zal ik gaan wonen op Sions heuvel.

Op een dag voorbij het bereik . . . (Denk
 eraan!) . . . sterfelijke kennis,
 Op een dag, God alleen weet precies waar en
 wanneer, (Wat zal er gebeuren?)
 De raderen van sterfelijk leven allen stil zullen
 staan,
 Dan zal ik gaan wonen op Sions heuvel.

Zwenk laag, lieflijke hemelwagen,
 O, komend om mij naar huis te brengen;
 Zwenk laag, lieflijke hemelwagen,
 Komend om mij naar huis te brengen.

Het is het oude schip van Sion,
 't Is het oude schip van Sion, (Glorie!)
 't Is het oude schip van Sion,
 Kom aan boord, kom aan boord.

't Heeft mijn oude vader doen landen,
 't Heeft mijn oude vader doen landen,
 't Heeft mijn oude vader doen landen,
 Kom aan boord, kom aan boord.

't Is het oude schip van Sion,
 't Is het oude schip van Sion,
 't Is het oude schip van Sion,
 Kom aan boord, kom aan boord.

¹⁴² Broeder Craig, [Leeg gedeelte op de band—Red.] Broeder Junie, komen jullie maar naar voren, met de zieken te bidden. De rest van u, broeder John, iemand van u die ook mee wil, kom maar naar voren.

O—o zal [Leeg gedeelte op de band—Red.] het
 niet wonderbaar zijn daar,
 Geen last meer te hoeven dragen?
 Met blijdschap zingen en hartklokken die
 luiden,
 O zal het niet wonderbaar zijn daar?

Zal het niet wonderbaar (wonderbaar) zijn
daar,

Geen last meer te hoeven dragen?

Met blijdschap zingen met vreugdeklokken die
luiden,

O zal het niet wonderbaar zijn daar?

Wandelen en spreken met Christus, de
Allerhoogste,

Zal het niet heerlijk zijn daar?

Wandelen en zingen met Christus, de
Allerhoogste,

Zal het niet prachtig zijn daar?

Zal het niet prachtig zijn (prachtig zijn) daar,

Geen last te hoeven dragen (daar)?

Met blijdschap zingen met vreugdeklokken die
luiden,

O zal het niet heerlijk zijn daar?

¹⁴³ Als we aan die dingen denken, hoe groots en wonderbaarlijk!
O, Hij is echt voor ons. Zal het daar niet wonderbaar zijn?
De grote Geneesheer is nu tegenwoordig. Hij wil de zieken en
aangevochtenen genezen. Hij wil degenen die vermoeid zijn,
sterk maken. Hij wil degenen die aangevochten zijn, gezond
maken.

¹⁴⁴ Nu, laat ons nu in Zijn tegenwoordigheid buigen als we Hem
onze lofprijzingen aanbieden.

¹⁴⁵ O, Gij grote Geneesheer, terwijl onze harten bloeden, blaten
wij als Uw schapen. En wij horen Uw Geest tot ons terugkeren.
“Mijn schapen kennen Mijn Stem.” En we houden ervan om Uw
lof uit te roepen. We houden ervan om in Uw tegenwoordigheid
van vreugde te huilen. Wij uiten graag onze gevoelens aan U,
omdat we U liefhebben met alles wat in ons is. Onze hele ziel,
geest en lichaam heeft de Here lief.

¹⁴⁶ En wij bidden, God, dat U ons dit dieper en dieper
voortdurend zult geven. Moge het zo echt voor ons worden dat
de wereld zal vervagen en al zijn dwaasheid; dan zullen er geen
gedachten meer aan zijn. Het zal vervagen in een eeuwigheid. Het
had een begin, mag het nu ook een einde hebben. We weten dat
het zo zal zijn.

¹⁴⁷ En nu bidden wij, God, als wij, Uw kinderen, hier staan en
voorbede doen voor elkaar in de Naam van de Here Jezus voor
de zwakheden die in ons lichaam zijn, veroorzaakt door de zonde
van het verleden en door de goddeloosheid van de wereld en ons
sterfelijk vlees, zo onderworpen aan alles van de vijand, omdat
het nog steeds zonde is. En wij zeggen dat de Bijbel ons duidelijk
verklaart dat “de Heilige Geest onze zwakheid helpt, en pleit.”

¹⁴⁸ En wij komen tot U Vader, deze morgen, nederig, gelovend
dat U nu voor ons zult pleiten, dat als wij onze zonde belijden,

en onze fouten en onze verlangens naar U. Onze harten hongeren ernaar om gezond te zijn zodat we kunnen dienen en het werk kunnen doen dat U wilt dat wij doen. Sta het toe, Here, terwijl Uw ouderling voortgaat en zalft, ik de handen op de zieken kom leggen: moge de Geest uitgaan en genezen. Wij vragen dit zo te zijn, door Jezus onze Here.

Nu, ouderling, als u hier wilt beginnen en gewoon hiernaartoe komt.

¹⁴⁹ Iedereen in gebed nu, langzaam zingend: *De grote Geneesheer*. Iedereen zachtjes aan het zingen.

¹⁵⁰ [Broeder Branham bidt voor de zieken, veel van zijn woorden zijn onverstaanbaar—Red.] [Leeg gedeelte op de band—Red.]

¹⁵¹ Als ik me niet vergis, is dit zuster Craig. [Zuster Craig zegt: "Ja."—Red.] Ik begrijp uw toestand, zuster Craig, dat u zo ziek bent geworden dat u weg moest . . . ? . . . [Een zuster spreekt tot Broeder Branham.] . . . ? . . . Nu, kijk. Ver weg daar in die woestijnen hebt u daar met uw echtgenoot gezwoegd voor de zaak van Christus. Precies datgene waarvoor u heeft gestaan, zuster Craig, is het enige wat u nu kan helpen. En als Gods dienstknecht, en weet dat wij van u en broeder Craig hier houden, wij allen hier in de kerk. En wij waarderen uw werk in de woestijn onder de indiaanse mensen. En dat u nu komt, dit is het ziekenhuis vanmorgen. Hier is waar de Geneesheer staat, die Grote. En om die operatie uit te voeren, gaan we u wat geven . . . ? . . . Het Woord van God is scherper dan een tweesnijdend zwaard. Hij kan misschien langs willen komen en hem weg willen nemen. Heb geen enkele twijfel, zuster Craig! Net zoals . . . ? . . .

¹⁵² Goed broeder Neville, ga en zalf.

¹⁵³ Geliefde hemelse Vader, hier is een prediker z'n vrouw, trekt daar ver rond in een hete woestijn, die indianen en de onbekeerden, proberend hen voor U te winnen. En vandaag hier bij dit kleine altaar staande, o barmhartige Vader, als wij, met onze handen op haar gelegd als een teken, gelovend dat de Bijbel nog steeds de onfeilbare wil van God is, leggen wij haar de handen op . . . [Leeg gedeelte op de band—Red.]

. . . wit als sneeuw,
Niets dan het Bloed van Jezus;
Wat kan mij weer gezond maken?
Niets dan het Bloed van Jezus.

O kostbaar is de stroom . . .

¹⁵⁴ [Een zuster spreekt tot broeder Branham—Red.] . . . ? . . . God zegene u zuster.

¹⁵⁵ Broeder George Colvin's vrouw is in het Norton's Infirmary Ziekenhuis in Louisville, voor degenen die op bezoek gaan

om hen te zien. En—en mevrouw Colvin, die kanker van de maag had, haar—haar schoonmoeder is beter. Dus we zijn daar dankbaar voor.

¹⁵⁶ Nu, slechts voor u mensen die ziek zijn en voor wie gebeden was, zou ik dit willen zeggen, slechts een klein woord. En we zijn even een beetje laat, maar even een klein iets.

¹⁵⁷ Wat betreft goddelijke genezing; o, het is zo'n wonderbare zaak. En het is zo eenvoudig om—om het te benaderen als u er maar de juiste houding tegenover aanneemt, zie.

¹⁵⁸ Nu, het visioen dat ik had, en het hier in de kerk uitlegde, over het water (weet u dat nog) en de dam die aan de linkerkant was en de rivier die *die* kant op stroomde, elk stukje ervan ontvouwde zich daar in Canada helemaal precies. En de Saskatchewan Rivier loopt naar het oosten in plaats van naar het westen en de watervallen waren aan *die* kant in plaats van aan de andere. Ging naar binnen, en het was koud en het waaide en sneeuwde, kwam weer naar buiten en de zon die scheen. Ging daar rechtstreeks naar binnen en vond de oude stronk, alles, zo perfect als het maar zijn kon. En een ommekeer in mijn bediening. Precies.

¹⁵⁹ De Here heeft hier een paar weken geleden geopenbaard wat te doen voor de onderscheiding enzovoort, en het is begonnen de grootste zegen te zijn. En we kunnen meer voor de mensen bidden.

¹⁶⁰ En nu, op het podium, nadat de visioenen voorbij waren; we riepen de visioenen op het podi- . . . eerst om mee te beginnen. En vervolgens, toen de mensen naar voren kwamen die eerst waren; u zult nu het getuigenis zien.

¹⁶¹ Nu, hier is de reden, hier. Als—als we niet samen waren opgegroeid. Zie, wij zijn hier gewoon samen kinderen die samen zijn opgegroeid, dat is de reden; u weet niet. . . U weet dat ik graag jaag en vis enzovoort, en dat—dat is wat het wegneemt.

¹⁶² Broeder Bill is gewoon uw broeder, ziet u, jullie houden van mij en ik hou van jullie. Zie? En u komt hiernaartoe en, wel, als—als u uw lichten wilde laten repareren, zou u het niet erg vinden mij te bellen om het te komen doen, het te proberen. En als ik het niet kon, zou ik broeder Rhody bellen. Dus dan, wij zouden gewoon. . . of iets, weet u wel, als dat. Zie? En dat is gewoon gebruikelijk onder jullie. Ergens anders lijkt het anders te zijn. Wanneer we. . . Welnu, wij. . . [Leeg gedeelte op de band—Red.] Dat is een van de karaktereigenschappen, net als bruine en blauwe ogen. Ziet u, het—het is gewoon één van de karaktereigenschappen. We kunnen daar niets aan doen.

¹⁶³ In Canada, toen ik daar aankwam, wel, ik heb u natuurlijk verteld wat er was gebeurd. We hadden enkele duizenden mensen daar, maar ze waren voornamelijk allemaal anglicaans en baptist enzovoort, die mijn bijeenkomst hadden gesponsord.

De pinkstergelovigen hebben mij botweg afgewezen. Dus dan . . . maar dat is in orde, ik . . . dat . . . ik hou nog steeds evengoed van ze. Zie?

¹⁶⁴ Maar, daarin, die avond, kwam er een vrouw naar het podium, de eerste, in de samenkomst. En ze was blind geweest, ik weet niet hoe lang. Net zoals de dame die hier komt waar we voor gebeden hebben. Ze moesten haar naar het podium leiden, ze kon het daglicht niet van het donker onderscheiden. Ze was al jaren zo. En toen ik daar stond en voor die vrouw bad, gingen haar ogen open op het podium. En ze gaat naar beneden en haalt een typemachine en typt haar eigen getuigenis voor mij.

¹⁶⁵ De volgende in de rij was een kleine jongen die helemaal . . . De kleine dame hier die hier een tijdje geleden kwam en gebeden had over een klein kind dat een doofstomme was. We hadden dat kind daar op het podium, ik denk dat het ongeveer, o, ik zou zeggen acht of tien jaar oud. Kon geen, kende geen woord. Kon geen woord uitbrengen. Kon niets horen; ook nooit gedaan. Was zo geboren, helemaal geen gehoor, geen spraak. Stond daar en riep het uit en prees de Here en kon alles horen en rende jubelend op het podium.

¹⁶⁶ De volgende die kwam was een spastisch kind, ongeveer twaalf jaar oud. Billy hielp hem het podium op te dragen, en twee mannen. Hij was in zo'n toestand, net als *dit*, zie. Het doet me denken aan kleine Edith Wright. En ze brachten die kleine daar. En terwijl ik aan het bidden was, zei hij: "Laat me eruit. Jezus heeft mij genezen." Wel, wat konden we anders doen dan hem eruit te laten? En toen hij eruit was, liep hij daar rond en ging zo [Broeder Branham klapt in zijn handen—Red.] en prees God en juichte en liep er heen en weer op die manier. En mensen vielen bijna flauw in het gehoor, op die manier.

¹⁶⁷ Toen kwam er een kleine gebochelde, een grote bochel op zijn rug. En hij was een katholiek. Natuurlijk begrijpen wij dat zij in genezing geloven. Nu tot u katholieke mensen, niets tegen u. Dat is prima, zie. Maar zij geloven in, als de beeldjes enzovoort, ziet u. En—en ik zei: "Kijk eens, jongen, wij geloven niet in genezing op die wijze. Wij geloven niet in het aanraken van beelden. Wij geloven dat wij door de genade van God zonen en dochters van God zijn, zie, en dat Gods Geest in ons is."

¹⁶⁸ En ik zei: "Nu hier is de wijze waarop wij het geloven. Hier kwam er . . . Jezus kwam er op een dag langs, en er was een boom die er stond. En Hij zei . . . Hij zocht een vrucht en er was geen vrucht en Hij zei: 'Niemand ete van u, van . . . in eeuwigheid,' en liep weg. En de volgende dag toen ze voorbijgingen, was die boom aan het verdorren. Petrus zei . . . Wel u weet wel, Peter—Petrus, hoe hij was. Hij—hij zei: 'Wel, kijk naar de boom! Zie.' En Jezus zei: 'Heb geloof in God. Want als u tot deze berg zou zeggen: "Word bewogen," en niet twijfelt, maar gelooft dat wat u zegt,

geschieden zal, dan zult u hebben wat u zegt.” Ik zei: “Begrijp je dat?”

“Ja.”

169 “Wanneer u bidt, geloof dat u ontvangt waar u om vraagt, en u zult het hebben.”

170 En ik zei: “Zie, wij, na de Geest van God te hebben ontvangen. . . Nu, God maakte de wereld uit het niets. Het is gewoon Zijn Woord. Hij schiep gewoon. Zijn Woord is schepping. Dus, Hij sprak het gewoon en de wereld werd geschapen. Want het was het object in Gods gedachte, in Zijn hart. Hij sprak het gewoon en het kwam in bestaan. Hij was een Schepper.” Ik zei: “Dan, als wij *Zoë*, Gods leven in ons hebben, worden we zonen van God en amateur scheppers.” Ik zei: “Want Hij zei: ‘Wat ú ook zegt, geloof dat wat u zegt, u het zult hebben.’”

171 En ik heb dat gemerkt. Vaak zou ik dingen zeggen die ik zelf nauwelijks kon bedenken, maar toch zou ik het zeggen. En ik kwam tot de ontdekking dat het ook precies zo gebeurde. Ik zou dingen zeggen waarvan ik het nauwelijks meende dat het zo zou gebeuren, maar het gebeurde toch, omdat ik het had gezegd. Ik dacht: “Wacht eens even!”

172 Dus ik zei: “Zie je, wanneer wij iets spreken, als iets in ons verankerd is, zouden we het nooit moeten spreken totdat we het geloven. Dan wanneer wij het geloven, spreken wij het uit, en dat scheppende Woord gaat uit; het is een deel van God, zie, en het schept.”

173 Hij zei: “Ik begrijp het.” Ik sloeg mijn armen om hem heen, bad voor hem.

174 Omdat ik wist dat hij katholiek was, zei ik: “Nu, wacht gewoon maar af. Vanavond, wanneer je naar huis gaat, doe een touwtje zo om je heen en trek het stevig aan. Laat mama het doen. En knip het af. En dan morgenavond, als het geen zeven centimeter gekrompen is dan ben ik een valse profeet. Breng het terug en breng hetzelfde touwtje. Knip het eraf en leg het hier neer.”

175 Nadat hij weg was, dacht ik: “Wat zei ik? Wat zei ik? Wat als daar wat kritiek zou zijn geweest, ziet u?” Ik dacht: “Maar als God het zei, want ik wist niet dat ik het zou zeggen, dus zal ik het gewoon zo laten.” Liet hem zijn gang gaan.

De volgende avond was het ongeveer zo lang; kijk waar het is.

176 Dus de volgende, een paar daarna was er een kleine jongen die erdoorheen kwam, een kleine bult op zijn rug die er ver uitstak, zo. Er was een hele groep kleine Frans-Canadese katholieken die daar gekomen waren en gered werden en vervuld werden met de Heilige Geest. Zie? En deze kleine jongen had een arm die zo neerhing, een kleine bult op zijn rug. Kleine makker, ongeveer zo groot, hij kwam erdoorheen. En ik zou voor hem gaan

bidden. Ik zei: “Lieverd, zie je wat ik die andere jongen vertelde, over z’n kleine schouder?” En dan, ziet u, de kleine gebochelden, ze kunnen hun armen niet zo opheffen. Ziet u, ze hebben een bochel, er gaat hier iets in hun rug.

¹⁷⁷ Hij zei: “Ja meneer.” Zei: “Ik kan niet terugkomen.” En kwam erachter dat hij een heel arm gezin was, ver weg in Brits-Columbia. Zie? Had geen geld om er nog langer te blijven.

¹⁷⁸ Ik zei: “Wel, God zal je genezen, lieverd.” Ik sloeg mijn arm om hem heen.

¹⁷⁹ Nu, ik—ik—ik wil niet iets zeggen dat niet juist is. Ik—ik—ik wil zeggen wat juist is, ziet u. En ik had mijn arm om de kleine kerel, en mijn hand over die grote bult. En het voelde aan voor mij alsof die bult bewoog en dat mijn hand naar binnen ging.

¹⁸⁰ Dus toen ik ophield te bidden, keek ik hem aan. Zijn kleine oogjes schitterden. Ik zei: “Heb je dat gevoeld?”

Hij zei: “Ja meneer, ja.”

¹⁸¹ En ik keek er en er was daar geen bult. Ik zei: “Steek je hand op.” En hier ging hij, gewoon volkomen normaal, recht voor het publiek daar.

¹⁸² En o, dat was gewoon. . . O, ik weet niet hoeveel geweldige dingen onze Here heeft gedaan, elke avond, van de doven, stommen, blinden.

¹⁸³ En kent u dat kleine meisje waar ik u over vertelde, in Duitsland, die dat. . . U weet hoe ze naar het podium kwam en de communisten lieten. . . de zeilen. . . de wind uit hun zeilen nam? Dat verhaal herhaalde zich volkomen. Een klein meisje kwam naar voren, had lange vlechten, een bleek gezichtje; blind, ze leidden haar naar voren. En ik zei: “Zij lijkt op het kleine Duitse meisje; kleine oogjes wit.” Ik zei: “Zij lijkt op het kleine Duitse meisje dat in Duitsland was.” Ik zei: “Hoevelen hier hebben ooit gelezen of op de banden gehoord enzovoort.” En o, honderden en honderden handen. Ik zei: “Lijkt precies op een klein Duits meisje.” En ik zei: “Bent u haar vader?”

Hij zei: “Ja meneer.”

Ik zei: “Wat is haar nationaliteit?”

¹⁸⁴ Zei: “Ik ben Duits.” Zei: “Wij—wij zijn Duits.” Zowel hij als zijn vrouw, allebei.

¹⁸⁵ Wel, het kleine Duitse meisje, precies, die kleine vlechtjes die zo over haar rug hingen. “O,” dacht ik, “Here, als U het gewoon nog een keer zou doen!” Zie? Nu, wat is het? Ik dacht: “Nu, ik. . . als ik gewoon, mij dat geloof kan geven om te weten dat het zo zal zijn, kan ik het spreken, en ik geloof dat het zal gebeuren.” Maar eerst moet het *hier* eerst gebeuren. Zie?

186 Dus ik kreeg het, met alle medelijden die ik kon hebben voor de kleine, en ik bracht haar zo naar boven. En ik zei: “Kun je iets zien?”

“Nee meneer.”

187 Zei: “Ze had niet gezien.” O, ik denk niet dat ze . . . Misschien had ze nooit gezien. Ik weet niet hoe lang het was dat ze had gezien; misschien ook nooit. Haar kleine oogjes, net als kleine witte bolletjes erover, zo.

188 En dus hield ik de kleine zo vast, en bad voor haar. En ze glimlachte toen ik haar losliet. Ik zei: “Kan je zien, schat?”

189 Zei: “Ja meneer.” En ze begon te glimlachen, kleine tranen die over haar kleine wangen liepen. Gewoon een klein ding, ongeveer zo groot.

Ik zei: “Kan je werkelijk zien?”

Ze zei: “Ja meneer.”

190 Ik zei: “Kom nu hier waar ik ben en leg je vinger op mijn neus.” En hier kwam ze, glimlachte zo en kwam naar me toe en legde haar vinger op mijn neus.

En ik zei: “Hoeveel vingers heb ik omhoog?”

191 Ze zei: “U hebt er vijf.” En haar vader viel zowat flauw.

Ik zei: “Wat zei je, schat? Hoeveel vingers?”

192 Ze zei: “U hebt er nu maar één.” En daar was ze, totaal blind, had haar gezichtsvermogen gekregen.

O, Hij is geweldig! Het is—het is bijna niet te geloven.

193 Maar vrienden, misschien kom ik vanavond terug. Zo niet, misschien volgende zondag. Vergeet onze bijeenkomst in Indianapolis niet die nu begint.

194 Kijk, ik heb iets dat ik tot de gemeente wil spreken. Het is een boodschap, over de tijd. We zijn aan het einde, mensen. Kijk, kijk naar deze cyclonen en deze tornado's. Werd nog nooit van gehoord. Kijk naar de aardbevingen, alles, elk land. En broeder, ze praten over dit ontwapeningsprogramma. Dat is precies wat de duivel wil. Stapel ze hier gewoon op zodat we de heleboel kunnen opblazen. Dat is precies wat hij wil. Zie? O, we leven bovenop het kruitvat en de lont is aan het eind.

195 Waar ik vanmorgen over heb gesproken, *Leven*, o, zoek dat met heel uw hart. Ik kon niet . . .

196 Als je de mensen te veel dingen vertelt, raken ze helemaal in de war en weten ze niet meer wat je dan zegt, zie. Het is . . . Je kunt niet tot mensen spreken . . . Maar met één ding tegelijk, is de beste manier om het te krijgen. En als ik niet slechts . . . Misschien één samenkomst zo nu en dan met u en ik kan u het niet vertellen hoe ik het zou willen, ziet u. En u raakt helemaal in de war als ik u te veel dingen begin te vertellen.

¹⁹⁷ Maar onthou dit ene vanmorgen, zoek leven. O, jaag het na. Dorst ernaar. Blijf er gewoon naar reiken. Laat niets u in de weg staan. Zoek ernaar.

En totdat we dat doen, als wij weggaan, moeten we wat te doen?

Neem de Naam van Jezus mede,
Ootmoedig neervallend aan Zijn voeten,
Koning der koningen in de hemel zullen we
Hem kronen,
Wanneer onze reis ten einde is.

Goed, laten we opstaan.

Neem de Naam van Jezus mede,
Kind van kommer en van smart;
Het zal u vreugd en troost geven,

¹⁹⁸ Ik zal u zeggen wat we zullen doen. Draai u om en schud iemand de hand en zeg: "Hoe gaat het met u, broeder? Ik ben heel blij met u kennis te maken."

Dierb're Naam, (o hoe zoet!)
. . . en 's hemels vreugd;
Dierb're Naam, (dierb're Naam!) o hoe zoet!
Hoop der aard en 's hemels vreugd. . .

¹⁹⁹ Kijk nu opnieuw deze kant op. We zijn blij dat we vanmorgen bij ons hebben: broeder George Craig uit Arizona, één van onze broeders. We zijn blij om broeder Whitney hier te hebben uit St. Louis. Hij zal vanavond bij broeder Cauble zijn met een les over profetie, van de muurkaart, in de broeder Cauble z'n kerk. En—en dan, broeder Junior Jackson is daar achteraan, en ook broeder—broeder Collins, en broeder John O'Bannon en—en vele van de andere predikers hier. We zijn allemaal blij om u nu hier te zien.

Voor de Naam van Jezus buigend,
Ootmoedig neervallend aan Zijn voeten,
Koning der koningen zullen wij Hem in de
hemel kronen,
Wanneer onze reis ten einde is.

Dierb're Naam, o hoe zoet!
Hoop der aarde en 's hemels vreugd;
Dierb're naam, o hoe zoet! (O hoe zoet!)
Hoop der aard en 's hemels vreugd.

LEVEN DUT57-0602
(Life)

Deze Boedochap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gebracht op zondagmorgen 2 juni 1957 in de Branham Tabernacle in Jeffersonville, Indiana, de Verenigde Staten, en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org